



Jeremy Strong

PÁSOVEC, ZAJÍČ
A
RŮŽOVÝ
ROZRUCH

Přeložila
Věra Křiváková

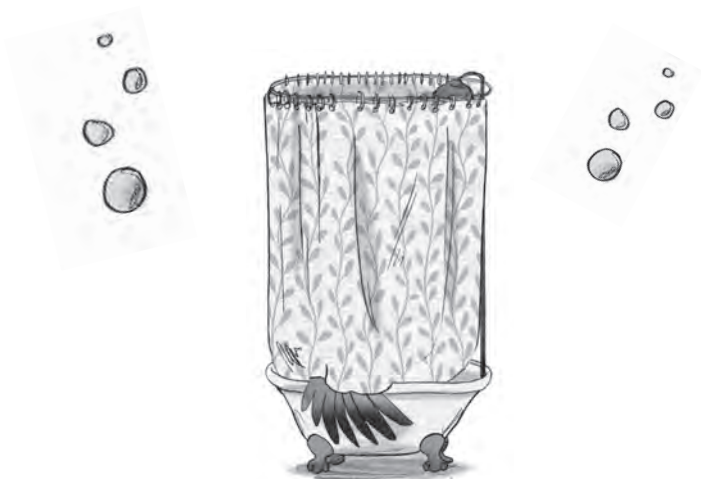
ILUSTROVALA REBECCA BAGLEYOVÁ

PÁSOVEC, ZAJÍC A RŮŽOVÝ ROZRUCH



 JEREMY STRONG

PÁSOVEC, ZAJÍČ A RŮŽOVÝ ROZRUCH



ILUSTROVALA REBECCA BAGLEYOVÁ
PŘELOŽIL VRATISLAV KADLEC



Text © Jeremy Strong, 2021
Illustrations © Rebecca Bagleyová, 2021
Translation © Vratislav Kadlec, 2024
Czech edition © Nakladatelství Slovart, s. r. o., 2024
Všechna práva vyhrazena. Žádná část této knihy
nesmí být reprodukována v knižní, elektronické ani
jiné podobě, ukládána do databází či rozmnožována
bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

Z anglického originálu *Armadillo and Hare and the Flamingo Affair*
vydaného v roce 2021 nakladatelstvím David Fickling Books
přeložil Vratislav Kadlec
Redigovala Iveta Poláčková
Korektury Adéla Lapáčková
Odpovědná redaktorka Kateřina Eliášová
Sazba a zalomení ITEM, spol. s r. o., Bratislava
Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín
Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., v edici BRIO v roce 2024
Vydání první

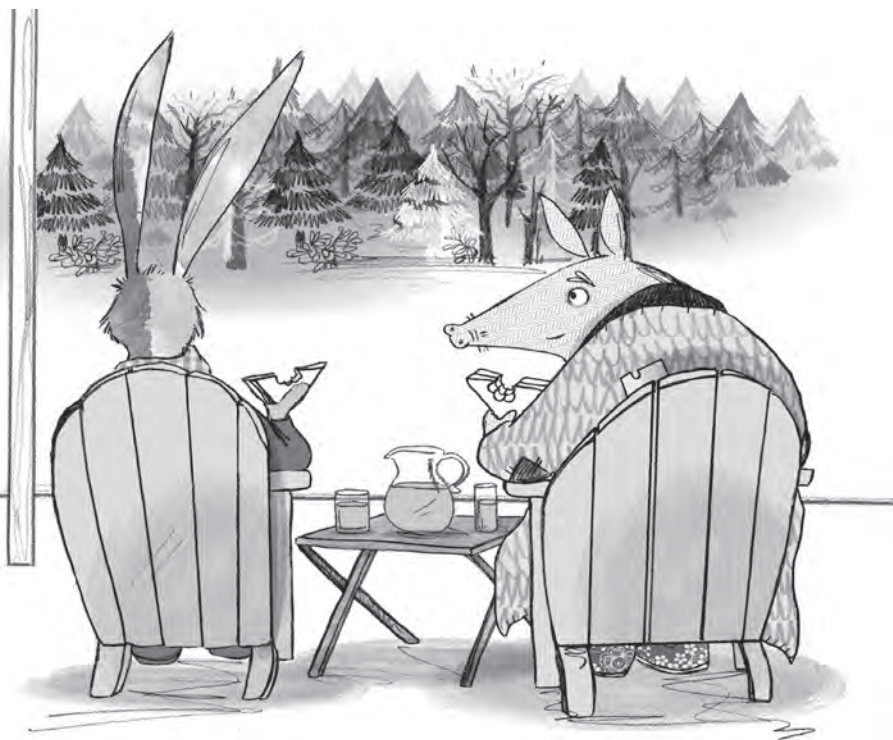
ISBN 978-80-276-0886-7
10 9 8 7 6 5 4 3 2 1
www.slovart.cz

*Své úžasné Gillie jsem už pár knížek věnoval,
ale protože ji mám čím dál tím radši, věnuji
jí ještě tuhle. Šestá kapitola by vůbec
nevznikla bez jejích okurek.*

J. S.

*Natashe a Naně. Bez vaší pomoci by tahle
knížka nejspíš nebyla ani z půlky hotová.*

R. B.



Obsah

Píseň beze slov	9
Tajemství vany	31
Trochu moc cvičení	45
Skříň a pouliční lampa?	63
Pozvánka	83
Nějak moc okurek	101
Pásovcova posilující polévka	119
Zvíře, nebo zelenina?	135
Krátká debata	155

Píseň beze slov





Hluboká noční tma byla měkká a teplá. Zajíc pomalu procítil, jako když vodou zvolna stoupá bublina a teprve po chvíli se prodere na hladinu. Jaký to k němu z dálky doléhal divný zvuk? Zajíc nastražil uši. Kdyby měl místo uší ručičky hodinek, ukazovaly by za deset minut dvě. A tolik také bylo.

Potom se uši začaly zlehka kývat a natáčet za zvukem. Zajíc vstal a doťapkal k otevřenému oknu. Jemný vánek k němu tu podivnou, krásnou píseň nesl stále zřetelněji.

Vrzly dveře a do Zajícova pokoje nakouknul Pásovec. Na sobě měl naruby oblečený župan.

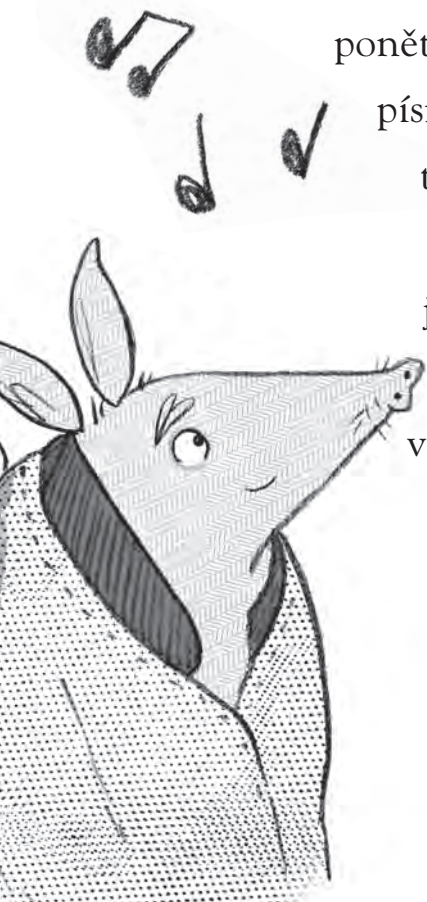
„Aha, zaslechl jsi to taky,“ špitl Pásovec.

„Zní to úžasně, kouzelně,“ zamumlal Zajíc. „Ale odkud to jde?“

Pásovec si odfrknul. „Nemám ponětí. Poznám akorát, že je to písnička beze slov, ale přitom má člověk tak trochu pocit, že v ní nějaká slova jsou.“

„A jsou to úžasná slova,“ přikývl Zajíc. „Zní tak pokojně.“

Kamarádi stáli v temnělém okně, dokud



píseň neskončila. Zrovna chtěli odejít, když k nim vítr zanesl vzdálený, zpěvavý šepot.

„Dobrou noc, Velký lese. Sladké sny. Dobrou noc.“

Zajíc a Pásovec se na sebe podívali. „Zvláštní,“ zamumlal Pásovec. „Ale krásné.“

„Nikdy jsem nic podobného neslyšel,“ řekl Zajíc. „Bylo to vážně kouzelné. Nadpozemské.“

Pásovec vykulil oči a nakrčil čenich. „Nadpozemské, jo? To je parádní slovo, Zajíci. Kde jsi na něj natrefil?“

„V jedné knížce. Říkal jsem si, že si ho zkusím zapamatovat.“

„A to se ti taky povedlo. Nadpozemské. To se mi líbí.“ Pásovec zamířil ke dveřím. „Jdu zase spát. Je půl třetí v noci.“

Zajíc se ve tmě usmál pod fousky a také se vrátil do postele. Přitáhl si peřinu pod bradu. „Dobrou noc,“ zavolal.

Ale odpovědí mu bylo jen ticho a hvězdný svit.



Za svítání už byl Zajíc na nohou. Obyčejně snídani chystal Pásovec, protože byl ráno dřív v kuchyni, zatímco Zajíc si většinou ještě chvíli česal uši.

Dneska to ale bylo jinak. Že by to nějak souviselo s tím nočním zpěvem? Možná ano, ale Zajíc byl každopádně odpočatý, veselý a bylo mu... inu, do skoku.

Zrovna poskakoval po kuchyni, vyndával šálky a talířky a připravil sklenici zavařeniny



a speciálního rajčatového džemu, který Pásovec s oblibou jedl k rannímu sýru.

„Pane jo, ty máš teda napilno!“ ozval se Pásovec. Stál ve dveřích a prohlížel si sní-

dani nachystanou na stole. „Zrovna jsem se běhl dolů, že to udělám, a ty už máš hotovo. Děkuju, Zajíci. To jsou věci! Víš, spal jsem na dnešek jako nemluvně.“

„Hm. Nemluvnata většinou tak nechrá-pou.“ Zajíc se usmál. „A podívej se na sebe, Pásovče. Župan už máš zase naruby!“

„Mně se to takhle líbí,“ prohlásil Páso-vec. „Zůstane déle čistý.“

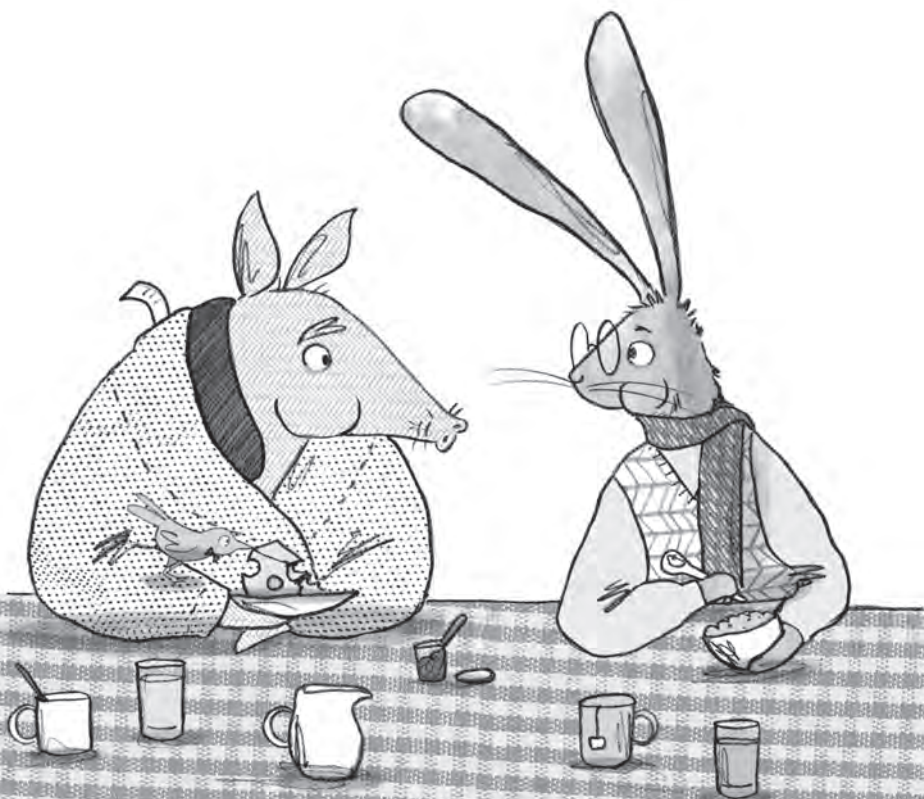
„Z rubu ne,“ namítl Zajíc.

„Jenže teď ho mám rubem navrch a lícem dospod, takže vidíš jenom svrchní stranu, ale přitom lícová strana, která byla navrch, je teď vespod. Chápeš?“

Zajíc se smál, až mu tekly slzy. „Ne, ne- chápu. Úplně jsi mě utahal. Ještě před chvíl- kou mi bylo do skoku. Pak jsi přišel a najed-

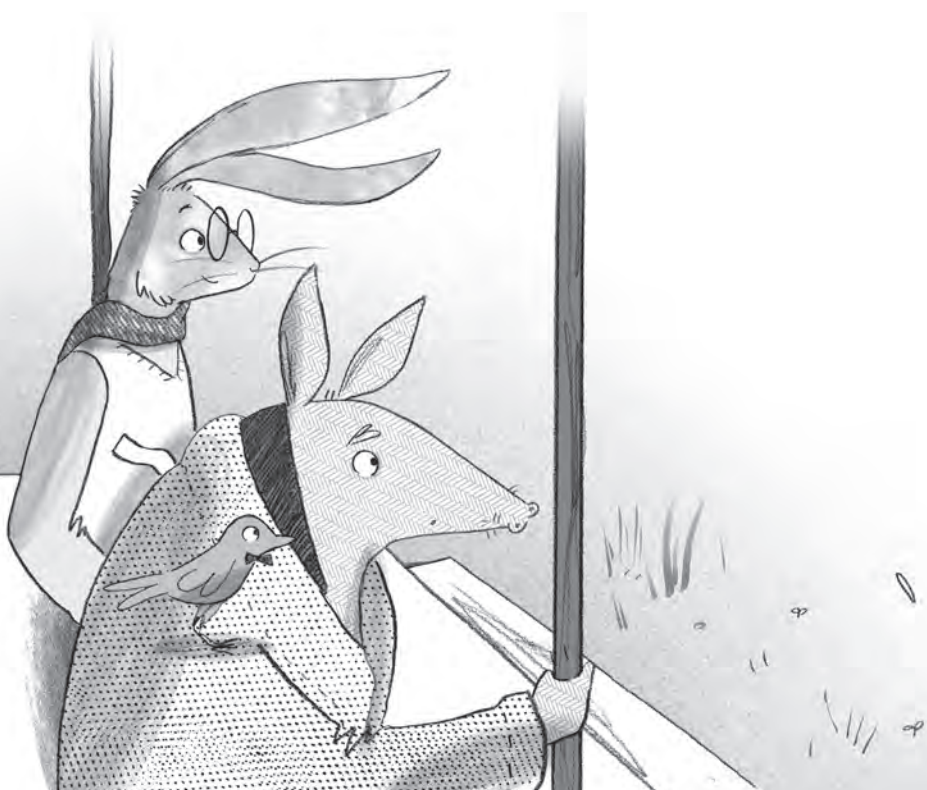
nou se cítím jak propíchnutá pneumatika. Jako bych pomalu ucházel. Přestaň prosím tě mluvit v hádankách. Radši pojď ke stolu a nasnídej se.“

Pásovec se posadil. Chvíli byli oba zticha. Zajíc chroupal müsli a Pásovec přežvykoval sýr.



Potom se zčistajasna opět ozval ten zpěv. Oba prudce zvedli hlavu a přestali jíst. Odstrčili židle, vstali a zadívali se přes louku k Velkému lesu. Nic zvláštního neviděli, ale vzápětí zaslechli známé *cililink a tydýt* a objevila se Vombatka na kole. Zrovna dělala na řídítkách stojku. Tyhle věci jí šly.

„Není to paráda?!“ zavolala, když dojela



k domku. „Takový nááád-herrr-nýýýý zpěv. Ozýval se celou noc! Musí to být někde u jezera! Jedu se tam podívat. Pojďte se mnou!“

Zajíc s Pásovcem všeho nechali a vyběhli před roubenku.

Když přecházeli palouk třpytící se rosou, potkali Jaguárku a její dobrou kamarádku Neviditelnou Pakobytku.



„Jsi pro dnešek zajímavě vymóděný, Pásovče,“ poznamenala s chraplavým zachruchňáním Jaguárka.

Pásovec si odfrknul a nakrčil čenich. Snažil se přijít na nějakou chytrou odpověď, ale nic ho nenapadlo. Chytré odpovědi beztak málokdy fungují, když má člověk na sobě župan oblečený naruby.

„Nádherný zpěv, že ano?“ zapištěla



Neviditelná Pakobylka. Usadila se Jaguárce mezi ušima a pochopitelně to vypadalo, jako by Jaguárka měla v srsti zapletenou větvičku. „Zajímalo by mě, kdo to zpívá.“

Když došli k jezeru, zjistili, že ostatní je předběhli. Humřice, Slon, Želvák, Žirafák i Medvěd (z rodu medvědů ledních) už byli na místě a na něco společně zírali.

